Mizah

Gazeteci — Bu da bizim gibi konuşuyor!

FIKRALAR

düğmeyi cekete...

Yoşta gezerin biri elinde bir ek düğmeyle bir kadının kısını çaldı. Ve şu istekte bulundu:

— Hanımcığım; bir iyilik apar da şu ceket düğmesini bana dikebilir misin?

Hanım iyi kalpli bir kadındı:

— Hay hay; dedi. Bekle de iğne iplik getireyim.

Biraz sonra aşağı indi. Adam düğmeyi uzattı. Kadın aldı:

— Haniya ceket?

Adam cevap verdi:

— Ah efendim... Bende öyle şeyler ne gezer... Siz bayın eskilerinden birşey uydurup onu düğmeme dikmez misiniz?

Yanmak

Radyomuzun ses yıldızlarından eski ismile Perihan Altındağ, şimdiki ismile Perihan Sözeri bir ahbabını ziyarete gitmişti. Perihan'ı yeni tanıyan misafirlerden biri kendisinin de musikiye pek meraklı olduğunu söyledi. Evsahibi ısraretti:

— Öyleyse bir şarkı lütfediniz de dinleyelim. Perihan hanım da fikrini söylesin!

Kadın bir iki kırıttıktan sonra başladı bir beste okumağa. Sesi harikulâde berbaddı; usul, nota, hiç birşey bilmiyordu. Bu uzun bestenin ilk mısraı biter bitmez Perihan Sözeri atıldı:

— Siz bu bestenin hepsini biliyor musunuz?

Kadın birden sevindi.

— Evet!

Dedi. O zaman Perihan Sözeri eğildi ev sahibinin kulağına fısıldadı:

— Desene öyleyse yandık.

Bahis

Asaf Halet çelebi, Nurullah Ataç'ı ziyarete gitti, söz arasında:

— Artık, dedi. Siyasetten çekiliyorum, Bundan sonra tekrar edebiyat ve san'ata döneceğim.

Bu kararın verdiği salâhiyetle de başladılar, san'at ve edebiyat münakaşaları yapmağa. Nurullah Ataç, zehir gibi dilile önüne gelen muharrir ve şairi tenkit ediyor, her zaman olduğu gibi hiçbir kimseyi beğenmiyordu.

Nihayet Asaf Halet Çelebi dayanamadı:

— Sen yalnız ezbere tenkit yapmağa bayılırsın, dedi. Halbuki bir kitabı sonuna kadar okuduğun görülmüş değildir.

Nurullah Ataç dudağını büktü:

— Ne münasebet, dedi. Ben tenkit ettiğim kitapları sonuna kadar okurum.

— Okuyamazsın!

— Okurum.

— Peki, bahse girer misin? Eğer sen bir kitabı sonuna kadar okursan ben sana beş lira vereyim şayet okuyamazsan sen bana beş lira ver!

— Olur, kabul ediyorum.

Asaf Halet Çelebi, hemen elini çeketinin geniş ceplerinden birine soktu, yeni bastırdığı bir şiir kitabını çıkardı, Nurullah Ataç'a uzattı:

— Buyur bakalım, dedi. Oku!

Nurullah Ataç kitabı eline aldı: Evirdi, çevirdi: birkaç mısra okudu. Sonra iç cebinden cüzdanını çıkardı, bir beş liralık çekti, Asaf Halet Çelebiye uzattı:

— Haklısın, dedi. Bu kitabı okuyamıyacağım, bahsi kaybettim!

Etikete dikkat

Apartman sahibi sokak kapısının içine yatmış, uyumuş olan serseriyi görünce kızarak bağırdı:

— Herkes çalışırken sen böyle nasıl yatıp keyif çatıyorsun?.. Tenbelliğinden utanmıyormusun?

Üzerinde eski bir smokin bulunan serseri hafifce doğrularak:

— Affedersiniz, dedi. Bu kıyafetle gündüzleri sokağa çıkmaktan utanıyorum da...

Muhabir

Cümhuriyet gazetesinin Ankara muhabiri Mek'i Sait İstanbul'a geliyordu. Trende Erzurum Milletvekili Cevat Dursun oğluna tesadüf etti. Selâmlaştılar, Cevat Dursun oğlu sordu.

— Hayırola Mek'ı, nereye?

— İstanbul'a..

— Peki Ankara'da muhabir olarak kim kalıyor?

Zeki arkadaşımız gülümsedi:

— Şey, dedi. Yeni Matbuat kanunu!

Yumuşak cevap

Annesi kızına soruyordu:

— Kocanla kavga etmişsiniz. Sana: «Yalancı!» diye bağırmış. Sen ona ne cevap verdin?

— Küçükken senin bize verdiğin nasihatı tuttum, anne. En sert lâkırdılara bile mümkün olduğu kadar yumuşak bir mukabele de bulunun, demez miydin?

— Evet, kızım. Sen ne yaptın, bakayım?

— Kocamın suratına koskocaman bir domates attım...

Kiralık jimnastik

Yeni bağımsız Milletvekillerimizden Cihad Baban'ın, sıcaktan göğsünü bağrını açmış yuvar yuvar Ankara yokuşundan aşağı indiğini gören Doğan Nadi:

— Biraz jimnastik lâzım sana dedi. Hergün daha şişmanlıyorsun... Bu senin için iyi değildir.

Cihad Baban Doğan Nadi'nin şimdi Amerikan biçimi kıyafet içinde daha hafiflemiş olan tüy sıklet formuna imrenerek bu tavsiyeyi önemle kaydetti.

Aradan iki ay geçti. Fakat daha çok şişmanladığı görülüyordu. Birgün Doğan tekrar karşısına çıkarak:

— Ayol, bu ne hal, dedi... Dediğimi yapmayor musun?

Cihad Baban sadece:

— Yapılıyor, cevabını verdi.

— Yapılıyor ne demek?

— Birader, hergün gazete başmakalesi, Ankara yolculuğu, arkadaşlardan herbirinin, bir ziyafete malolan tebrik faturalarını ödemek, aile meşguliyetleri vesaireden hususî tedbirlerle uğraşmağa vakit kalmayor ki... Mamafih senin dediğin yapılıyor.

— Ne gibi?

— İşsiz güçsüz birini tuttum, jimnastiğimi ona yaptırıyorum.

Mühlet

Filmin en heyecanlı anında bir delikanlı, yanında oturan yabancı kızın boynuna kolunu attı. Bir iki dakika geçti, kız hiçbir itirazda bulunmadı. Delikanlı bundan cesaret alarak muhasarayı biraz daha sıklaştırdı.

Nihayet kız ihtarda bulundu:

— Rica ederim, beni rahatsız etmeyin. Eğer beş dakikaya kadar kolunuzu boynumdan çekmiyecek olursanız bağırır polis çağırırım.

SAYI: 12 CİLT: 1 Fiatı 15 kuruştur 27 EYLÜL 1946

Mizah

Çıkaran:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞ KÖŞEDEN

Altının Oyunu

Nasrettin hoca, herhalde boş olduğu ve canının sıkıldığı bir kış günü kar helvası yapmış yemiş. Bir müddet sonra karısı karşısına dikilmiş :

— Ne o efendi, demiş. Somurtmuş oturuyorsun ?

— Hiç. Kar helvası yedim de !

Karısı şaşırmış :

— Kar helvası mı ? Nasıl güzel mi bari ?!

Hoca merhum, parlak zekâsının âbidelerinden birini daha ortaya koyuvermiş :

— Vallahi karıcığım, demiş. Bu helvayı ben icad ettim ama, kendim de beğenmedim !

Şu koca harp senelerinde her fırsattan istifade ederek açık gözlüğe kalkanları, milletin zararına uğraşarak para yapanları, akar sahibi olanları hep gördük. Bunlardan birkaç tanesini sıkıntı çeken, yoklukla mücadele eden herkes bilir, tanır. Biz bu tanıdığımız madrabazlara her bakışımızda bir defa :

— Canlarına karîm olsun ! diye betdua etmemizin mükâfatını galiba göreceğiz. Devlet bankaları piyasaya altın çıkarınca bu madrabazlar, piyasadan altınları toplayıp fiyatı alabildiğine yükselteceklerini, kısacası millete yeniden kan kusturacaklarını ummuşlar ve mal bulmuş mağribî gibi altına hücum etmişlerdi. Fakat hayretle gördüler ki : bankalar kıllarını bile kıpırdatmıyorlar ve altın satışına devam ediyorlar, o zaman apışın kaldılar. Halbuki bankalar bangır bangır bağırıyorlar :

— Haniya yok mu alan ?

Son haberlere göre piyasadan altını çekmeğe, karaborsaya düşürmeğe kalkanlar, şüklüm püklüm yüz geri etmeğe ve ellerindeki altını aldıkları fiyattan bir lira eksiğine vermeğe başlamışlar; yani, kazdıkları kuyuya düşmüşler.

İster misiniz şimdi şöyle desinler :

— Kendi icadımızı beğenmiyoruz !

Mizahçı

Asrî Nuh — Ey kibar arkadaş, bulutlardan üçüncü bir Tufan olacağa benziyor. Dünyada kalmak istersen haydi sen de gemimize gel !

Geyik İnsan

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

O

Şam çöllerinde otomobille geyik avına çıkan sekiz kişilik bir kafile, bir geyik sürüsünün arasında çıplak bir insanın da bulunduğunu görmüşler ve heyecanlı bir takipten sonra zavallıyı ele geçirmişler.

Bu on beş yaşında mavi gözlü, sarı saçlı, beyaz tenli bir gençmiş. İnsanlar gibi konuşmak bilmiyor, geyikler gibi bağırıyor, geyik sur'atiyle koşuyor, su içerken onlar gibi başını kovanın içine sokuyormuş. Şimdi Şam'da bir hastahanedeymiş. Belki Amerikaya götürülecek ve mutahassısların söylediğine göre, bir seneye kadar medenî insanlar gibi yaşamasını, onlar gibi konuşmasını, hülâsa cemiyet hayatının en ince noktalarını öğrenecekmiş.

Bu haberi okurken tüylerim diken diken oldu, bu elimize düşen bahtsız hemcinsimizin uğradığı feci akıbete üzüldüm, ağlamalı oldum.

Düşününüz bir kere, o serazat geçen onbeş seneden sonra medeniyetin iğri büğrü, çapraşık, seksen sekiz bin türlü acaipliği olan nizamına alışmak, onun içinde çırpınmak, dişinmek ne korkunç şeydir.

Şimdi bir sene sonra ne olacak? Medeniyete alışmış bir halde hastahaneden çıkacağı ilk gün karşısına bir hastabakıcı veya bir mutahassıs dikilecek :

— Dinle oğlum, diyecek. Medenî âlemde rezil olmak istemezsen elbise giymek mecburiyetindesin !

Zavallıya yünlü bir kumaştan pantalon, ceket getirecekler; altına en asağı bir atlet fanilası, üstüne bir gömlek giydirecekler, buğazına bir kravat takacaklar :

— İşte diyecekler. Simdi herşeyin tamam, sokaklarda istediğin gibi serbestce gezer, tozabilirsin !

O salkım saçak, püfür püfür dolaşmanın zevkine alışmış olan gencin, bu elbiselerin içinde buram buram terler, adeta nefes alamazken, yaşlı gözlerle mazisini hatırlamamasına imkân tasavvur edilebilir mi ?

— Sen artık medenî oldun, bizdensin !

dedikleri an, karşısına korkunç bir heyûlânın dikildiğini görecek : geçim kaygusu.. Bir lokma ekmek için başını belâdan belâya sokacak, çekmediği mihnet kalmayacak, ciğeri beş para etmez heriflerin karşısında baş eğecek :

— Evet, sepet efendim !

diyecek. Halbuki çöllerde bu böylemiydi ?..

Medenî olmanın öyle garip tezahürleriyle karşılaşacak ki : öldüm Allâh bunların ne olduğunu anlamıyacak. Meselâ: karanlık sokaklarda yürüyecek : Ondan tenvirat vergisi istiyecekler.

Aylardanberi birikmiş, çürümüş, kokmuş çöplerin arasından burnunu tıkaya tıkaya geçecek, arkasından seslenecekler ;

— Çöp parası !

Kaldırımsız sokaklarda taban tepecek : fakat " tarik bedeli " ni ödemek mecburiyetinde kalacak.

Aldanacak, aldatmayı öğrenecek. Yükselebilmek için başkalarını alçaltmak sanatının sırrını elde edecek.

Ayakkabı giyecek, nasır ıztırabını çekecek. Sık sık aynaya bakacak; ihtiyarladığını, yüzünün buruştuğunu görecek :

— Eyvah ! diyecek. İhtiyarlıyorum.

Yüreğine, geyikler arasında yaşadığı zaman hiç bilmediği, tanımadığı bir his yerleşecek ve onu daima rahatsız edecek: Ölüm korkusu...

Sokakta yürüyecek; gelenler gecenler tarafından dürtüşlenecek;

Otomobile binecek; şoför kendisini kazıklayacak;

Tramvaya binecek : biletçi tarafından azarlanacak;

Devlet kapısında işi olacak, gidip gelmekten usanacak;

Ticaret yapmağa kelkacak. yeni bir kelime öğrenecek : rüşvet;

Evlenecek karısının dırdırından, çocuğunun vırıvırından şaşkına dönecek;

Harplar olacak : hiç bir suçu, hiç bir günahı yokken beyni balasında bombalar patlayacak, dünyada en çok sevdiği insanlar ölecek, ağlayacak, üzülecek...

Nihayet öyle bir gün gelecek ki : bu medenî âlemden, geyik denenleri bile boynuzsuz olan bu âlemden kurtulabilmek, hakiki geyik kardeşlerinin yanına gitmek için can atacak ama, buna imkân bulamiyacak. Çünkü, sorgusuz sualsiz, fikrini bile almağa lüzum görmeden onu yakalayan insanlar karşısına dikilecekler :

— Nereye, diyecekler. Hani pasaportun ?

Yah, vah, vah ! Talin güzel bir tesadüfiyle herşeyden uzak, rahat bir ömür geçiren; şehirlerin dedikodusundan, gürültüsünden, endişesinden, ihtiraslarından, çay karnelerinden, dalaverelerinden uzak ömür geçiren mesut bir adamı daha bedbaht etmeğe çalışıyorlar !

Atom Çarpışmasına Hazırlık :

Harp — Biraz sağlam yerleri kaldı, birde şunun la vurmayı tecrübe edeceğim !

Kelimelerin Aslı Astarı

Aldı Banguoğlu Tahsin,

Bakalım neler dedi?

İki aydan fazladır görmedim, dostum, seni;
Adada mı boşalttın, Modada mı keseni?

Aldı Nurullah Ataç,

Bakalım neler dedi?

Tatili fırsat bilip bu sene, bilvesile,
Uğraştım yeni dilin girdisi çıktısiyle.

Aldı Banguoğlu Tahsin

Acaba neler buldun şöyle dişe dokunur;
Ya genel, yahut özel kurullarda okunur?

Aldı Nurullah Ataç

Esaslı bir şekilde dili aldım elime;
Sağa, sola kıvırıp buldum hayli kelime.

Aldı Banguoğlu Tahsin

Bu dili ihya için döküp alın terini
Sen kamusunu işle, Ben de gramerini!

Aldı Nurullah Ataç

"Tereddî„ radyolarda terennüm eylemektir;
Konferans da, nutuk da bu manada demektir!

Aldı Banguoğlu Tahsin

Beni iykaz eyledin, demek ki aldanmışım:
"Tereddî„ türediden neş'et eder sanmışım!

Aldı Nurullah Ataç

Kulunuz, acizane bu işi inceliyor;
"Meşruta„ şortlu kadın manasına geliyor...

Aldı Banguoğlu Tahsin

Şortlu kadın yakışmış, doğrusu, "meşruta„ ya;
Ben şirretten bilirdim; bu işde kaldım yaya!

Aldı Nurullah Ataç

"Halk„ ı Herkes biliyor: Milletin efendisi;
"Mahlûk„ da "halik oldum„ sananların kendisi.

Aldı Banguoğlu Tahsin

Mahlûku, mahlûkatı anlarız bir misalde;
Ya "Eşref-i mahlûkat„ kim oluyor şu halde?

Aldı Nurullah Ataç

Geleni bilmem amma aklımda kaldı giden:
"Abdülhalik„ adında bir zat vardı eskiden!

Deyip Kestiler.

Deli Ozan

Sulu banyo

Fevzi Lûtfi Karaosmanoğlu İstanbula geldi. Lüks bir otele indi. Israrla banyolu bir oda istedi, verdiler.

Hiddetle bağırdı:

— Bu ne rezalet, su yok!

Otelci ellerini uğuşturdu:

— Banyolu oda istediniz, verdik. Şayet sulu banyo da istiyorsanız, o zaman Sular İdaresine müracaat ediniz!

Haydi Çekiliyor...

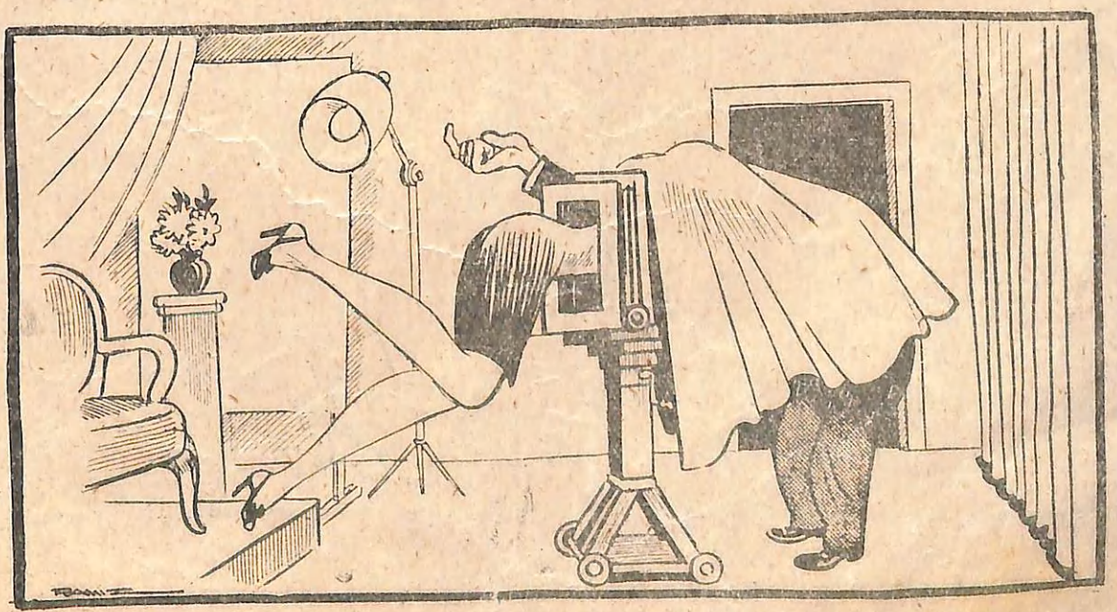

Fotoğrafçı — Bayancığım, biraz daha, biraz daha yaklaşınız!

Dalgınlık

Eski maarifçi, eski milletvekili, eski muharir Kâzım Nami Duru çok dalgındır. Apartmanının merdivenlerinden çıkarken bir hammal ayaklı büyük bir salon saatini aşağı indiriyordu. Üstada çarptı. O hiddetle bağırdı:

— Be adam, sen de benim gibi cep saati kul: tansana!..

— Eskiden, bakılsın diye yalnız ellerini boyardın...

— Devir değişti, şimdi erkeklerin eline, kadınların ayaklarına bakılıyor!

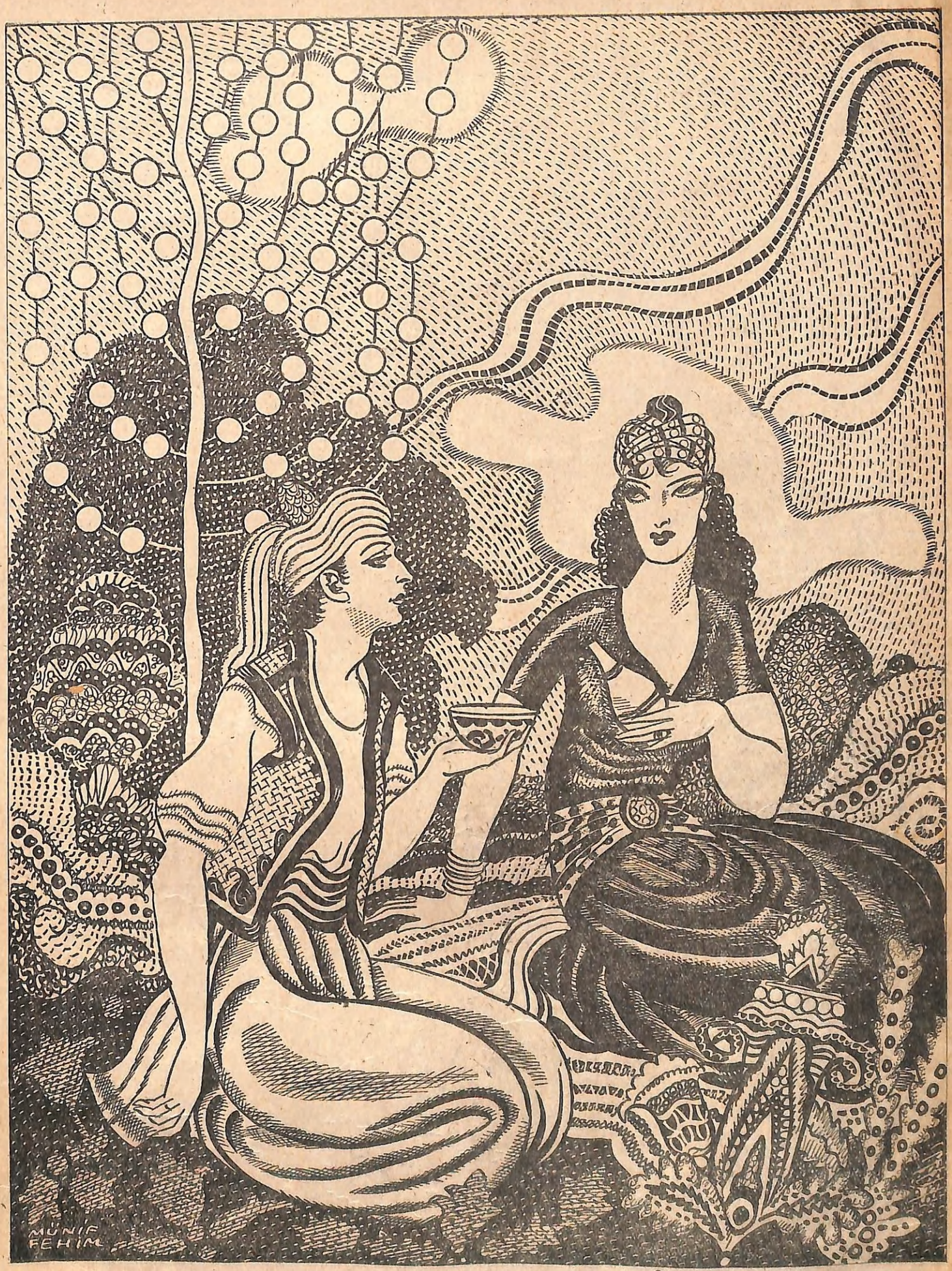

Hep badededir can ile canan dediğin iç
Bir kerre gelir âleme insan dediğin iç

Çocuklara Kıymetli Dersler

Pazartesi günü ilk okullar açıldı. Bu münasebetle şehrin ileri gelenleri bir okula gitti ve ilk dersi verdi.

O gün bizim kapıkulu'nu okul okul dolaştırdık, meşhurlarımızın verdikleri dersleri dinletdirdik, notlarını aynen neşr ediyoruz.

Vali ve Belediye reisimiz sayın Lütfü Kırdar, okul binasından içeri girdiği zaman küçücük çocuklar tarafından alkışlanmağa başlayınca adam akıllı sevindi :

— Aferin çocuklar, dedi. Kadir, kıymet biliyormuşsunuz !

Sonra kürsiye çıktı, söze başladı :

— Hepiniz büyüyecek, adam olacaksınız. Eğer içinizden biri vali ve belediye reisi olursa aklından şunu çıkarmamalıdır : Bir belediye reisinin ilk işi etlere narh koymak, pis esnafı cezalandırmak değildir. O, her şeyden evel mesken olarak kullanılan ne kadar bina varsa onları hemen yıktırmalı, ya geniş caddeler açtırmalı veya tiyatro, hipodrom, sinema yaptırmalıdır. Bütün yokuşlar merdiven haline getirilirse şehir bir kat daha güzel görünür. Halk biraz sıkıntı çeker ama, bunun hiç bir ehemmiyeti yoktur. Çünkü güzel şehirde oturan kimselerin başka yerlerde itibarı fazladır.

Malum a bu : ye kürküm ye ! dünyasıdır. İnsanlar içten ziyade dış görünüşe kıymet verirler.

Sayın valimizin imar hakkındaki bu sözleri çocuklara fazla tesir etmiş olacak ki, hep bir ağızdan yemin billâha başladılar:

— Eğer vali ve belediye reisi olmazsak yazık bize verilen emeklere !

***

Sular idaresi müdürü bay Yusuf Ziya şu dersi verdi :

— Çocuklar, bir gün su işlerini elinize alacak olursanız bu baba nasihatını aklınızdan çıkarmayınız : Terkos borularına bol bol su vermek doğru bir şey değildir; hem suyu israf etmiş olursunuz, hem de halkı tenbelliğe alıştırırsınız. Halbuki onları daima tetikte bulundurmak, umide düşürmek lâzımdır. Bunun için de sular idaresine düşen büyük ödevler vardır : Meselâ, bir insan terkos musluğunu açtığı zaman su yerine bir hırıltı duyacak olursa ümide düşer : " Su ha geldi, ha geliyor ! " diye bekler, bekler... Bakar ki : umduğundan eser yok, eline tenekelerini, kovalarını alır, su akan bir çeşme aramağa gider. Bu suretle kendi işini kendi görür, tenbel olmaktan kurtulur. Anladınız mı şimdi işin iç yüzünü ?!

***

Tramvay, tünel, otobüs, elektrik umum müdürü bay Baybora da kürsüde şu heyecanlı hitabede bulundu :

— Çocuklar, biz nakil işleriyle değil hakikatta halkın sıhhatile alakalı bir müesseseyiz. Birgün bu işin başına gelecek olursanız tramvayları, otobüsleri katiyen vaktinde ve bol bol işletmeyiniz. Eğer halk her istediği zaman tarifeye uygun olarak vesaiti nakliye bulacak ve bunlara binecek olursa sıhhatinden çok şeyler kayb eder ve bir iki sene zarfında bütün vatandaşlarımız etli, butlu, iri göbekli insanlar haline gelirler. Biliyorsunuz ki, fazla şişmanlık insanlar için çok mazur bir şeydir. Bu sebeple onları durak yerlerinde mümkün olduğu kadar çok bekletmeli ve şişmanlamalarına mani olmalıdır.

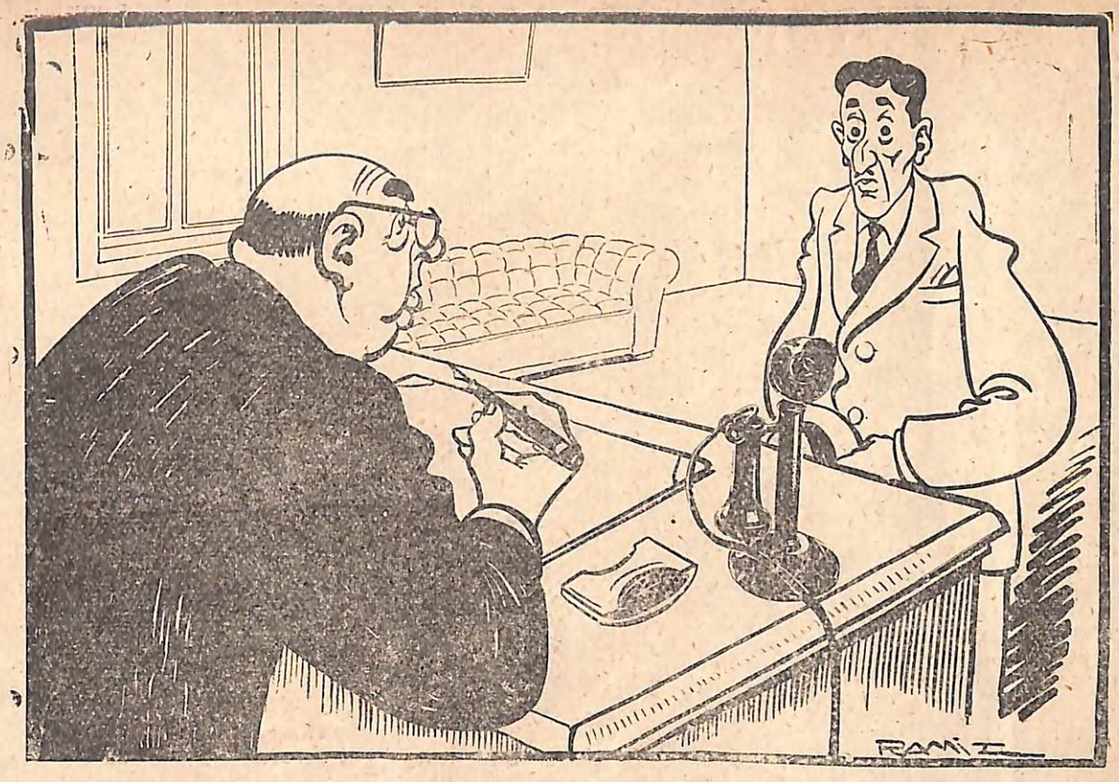

Müdür — Yakında müessesemiz tasfiye ediliyor, kendinize ölüp ölünceye kadar bir iş arayınız.

Memur — Şu halde, bendenizi tasfiye komisyonuna alsanız !

— Gazeteler sandalya aleyhinde yazdılar çizdiler, nihayet...

— Faydası oldu mu ?

— Olmaz olur mu. Yeniden Hükümete giren vekiller bile Sandalyasız Vekil oldular !

Çömezin Röportajları:
12
İlk Mekteplerin Açılışında Ders Veren Meşhurlarımız

o

Çizen: RAMİZ

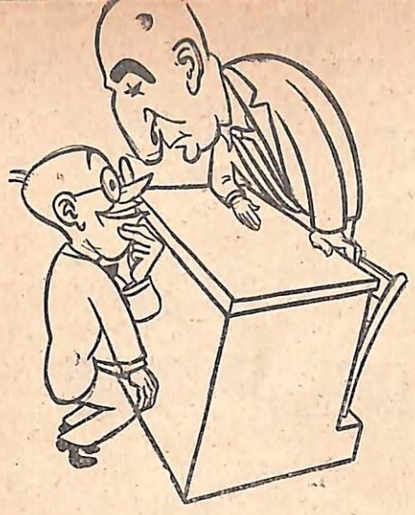

Çömez— Ne dersleri verdiniz?

Ethem İzzet Benice— Adabı muaşeret dersleri verdim. Büyüklerin ellerini, eteklerini öpenler hayır dua alırlar, muratlarına kavuşurlar, dedim!

Çömez— Öğrencilere ne öğrettiniz?

Sular müdürü Yusuf Ziya— Yağmur duası öğrettim. Günün birinde müdür olursanız bu sayede şehre su temin edersiniz, dedim!

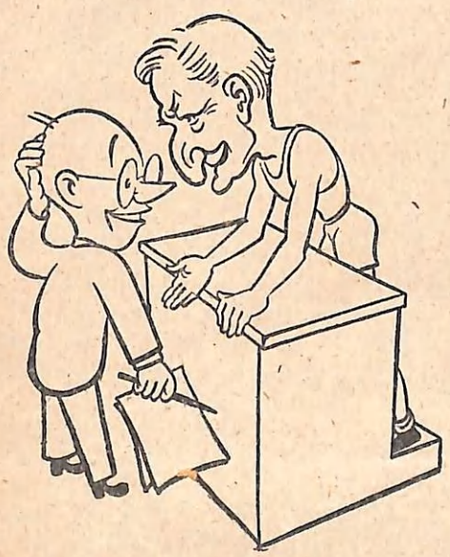

Çömez— Çocuklarımıza neler anlattınız?

Selim Sırrı Tarcan— Nasıl olsa ileride düşecek, yuvarlanacaksınız, iyisi mi, şimdiden benim gibi atlamaya alışınız, dedim!

Çömez— Ne dersi verdiniz?

Münir Nurettin Selçuk— Yavrularım, hanende olunuz, ileride kimin arabasına binerseniz onun türküsünü söyler, rahat edersiniz, dedim!

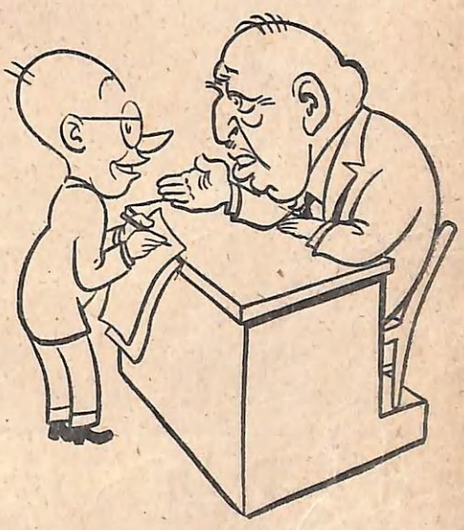

Çömez— Ne dersi verdiniz?

Kenan Öner— Hak, hukuk dersi verdim. Kendisini nasıl olsa almağa imkân yok, hiç olmazsa dersini almış olun, dedim!

Çömez— Birinci derste neler anlattınız?

Zati Sungur— Hokkanın altına gitmek istemezseniz el çabukluğu ve hokkabazlık öğreniniz, dünyayı elinizde zıpzıp gibi oynatırsınız, dedim!

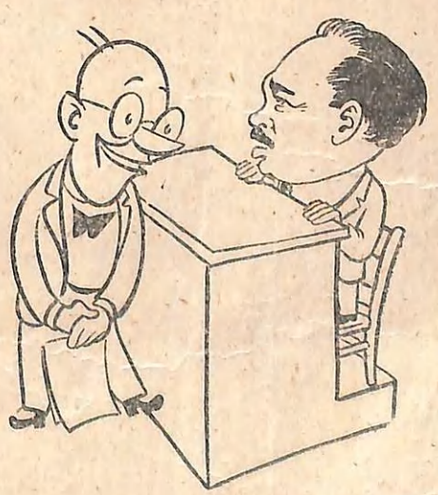

Çömez— Çocuklarımıza neler öğrettiniz?

Fahrettin Kerim Gökay— Dünyada en büyük delilik akıllı görünmektir, rahat etmek istiyorsanız pek akıllı görünmeyin, dedim!

Çömez— Yavrulara neler söylediniz?

Behzat Butak— Hayat sahasında rol yapmağa alışınız. İleride size oynanacak oyunları daha iyi anlarsınız, dedim!

Hikâye

İspritizma Masasında

Yazan:
ÇALÇENE

Sadık, Şükranı ilk defa Yat ulübde gördü Bu açık sarı açlı, gözlerinin rengi yeşille lavert arasında tereddütler uandıran bir kızdı. İri palmiyelerin altına doğru hasır bir maanın etrafında, yaşlı bir erkek, rta yaşlı bir kadınla beraber oturuyorlardı. Az ötedeki bir nasayı işgal etmiş olan genç ir delikanlı ara sıra gelip Şükanı dansa kaldırıyordu.

Sadık o gece gözünü Şükranlan ayıramadı Onun her haretini takip ediyor, bilhassa lans ederken derin bir mahnurluk içinde buhar haline gelir gibi oluşunu bayanlıklar geçireerk seyr ediyordu.

Aradan bir hafta kadar geçmişti. Sadık bu müddet içinde her Allahın gecesi kulübden ekik olmamıştı. İşinden çıkıp henen vapura atlıyor, adaya gelince evin yolunu tutup ada kıhğına büründükten sonra dosloğru kulübe gidiyordu. Fakat Şükran görünürlerde yoktu.

Sadık vakıa onu kulüpte göreniyordu ama bütün rüyalarının mevzuu oydu.

Sadık bir sabah işine gitmek üzere evinden çıkmış, Nizamdan asağı doğru iniyordu. sağ arafta, bahçe içindeki bir köşkün penceresinde aördüğü sarı açların haleledığı bir yüz, ona özlerinden şüphe ettirdi : Bu üz Şükrana aiddi. Heyecan inde yoluna hızlı hızlı devam derek iskeleye indi ve doğru apurun alt kamarasına girdi: rtık ağa kızın evini biliyordu. imdi bütün mesele onunla tanışmağa kalıyordu Bundan onrası bir talih işiydi : Ya sevişecekler, bu aşk bir şekil alacak; yahut da sonu evlenmeğe aramamış bir hatıra olarak milyonlarca sönmüş aşkın arasına karışacaktı.

Vapur Burğaza yanaştığı sada Sadığın durmadan çalışan afası dahiyane bir fikir yakadı · İki aydır arkadaslarıyla onsladıkları, fakat Şükrana âşık olması yüzünden, ara verdikleri ispritizma seanslarına rar başlamak ! Bu suretle arlarına yaptıracağı genis de ile adada çabucak şöhret bulacak, ister istemez meraka düşecek olan Şükran ve ailesile tanışacaktı.

Ertesi günden itibaren adada bu ispritizma seansları hakkında türlü rivayetler çıkmağa başladı : Yok bir kadının elinde senelerdenberi geçmiyen bir çıban varmış, hiç bir doktor derdine çare bulamamış, kadın bu ispritizmacılara muracaat etmiş, masaya getirilen lokman hekimin ruhu nişastalı bir ilâç tavsiye etmiş, kadın yirmi dört saat içinde pirü pâk olmuş !...

Yok bir bayanın broşu kayb olmuş kimse bulamamış, ispritizma masası imdada yetişmiş, meşhur polis hafiyesi Nat-Pinkertonun ruhunu çağırmışlar, hırsız ve broş meydana çıkıvermiş !...

Bir akşam arkadaşı Niyazi etekleri zil çala çala ona koştu :

— Seninkiler yarın gelecekler ! dedi.

— Deme, Allahını seversen !

— Evet geliyorlar Almanyada tahsilde iken İsviçreye geçen bir oğulları varmış ve beş aydır mektup alamıyorlarmış. Şükranın anası, babası müthiş merak içindeler Bir haber alabilmek ümidile ispritizma masasının kerametine sığınıyorlar. Bana geldiler, senden yarın akşam için bir randevu almamı rica ettiler.

O akşam paçaları sıvadılar ve Şükranın ağabeği hakkında lâzım gelen malûmatı topladılar.

***

Misafirler tam vaktinde geldiler, Niyazi onları Sadıkla ve annesile tanıştırdı. Hoş, beşten sonra ispritizma masasına oturuldu. Niyazi, ruhun herhangi bir tesir altında kalmaması için uzak bir koltukta otururak seansı takip edeceğini söyledi. Salondaki büyük avize söndürüldü, dibdeki gece lambası yakıldı, çivisiz masaya herkes parmaklarını değdirecek şekilde uzattı. Bir kaç saniye sonra masanın hafifce kımıldandığı hissedildi. Şükran, heyecanla etrafına bakınırken Sadık sordu :

— Ey ruh, geldinmi ? Eğer burada isen masanın sol ayağını iki defa vur !

Masa ayağını iki kere vurdu. Şükranın annesi atıldı :

— Aman, dedi Benim dışarda bir oğlum var, onun nerede olduğunu ve vaziyetini söylesin !

Sadık sualleri tekrarladı, masa ayağını vurarak harflerle bülbül gibi söylemeğe başladı :

— Samim adında bir oğlunuz var !

Şükran ve annesi bir hayret çığlığı koparadılar :

— Hayret nasıl da bildi.

Sadık oralı olmadı ·

— Ey ruh kimsiniz ?

— Ben İngiliz generali Wellington'um.

— Aceba Napolyonu mağlup eden Wellinaton mu ?

— Ta kendisi ! Samim simdi İsviçrede. Almanyadan oraya geldi Mühendislik tahsilini tamamlıyor, sıhhattedir, yakında haber alacaksınız.

Ruhtan herkes kendisi için bir seyler sordu ve irşadını rica etti Sıra Şükrana gelince Wellington :

— Siz, dedi. Bu yaz adada oturan uzun boylu, esmer bir gençle evleneceksiniz. Aman onu kaçırayım demeyiniz, sonra bedbaht olursunuz

***

Şükran kendisine talip olan iki tane çok zengin genci red etti ve Wellington'un tarifine tıpa tıp uyan Sadıkla evlendi. Şükran Yatak odasına girdikleri ilk aksam duvardaki büyük bir fotoğrafa hayretle baktı : Bu fotoğrafta Wellington'un kıyafetine girmiş Sadık görünüyordu !

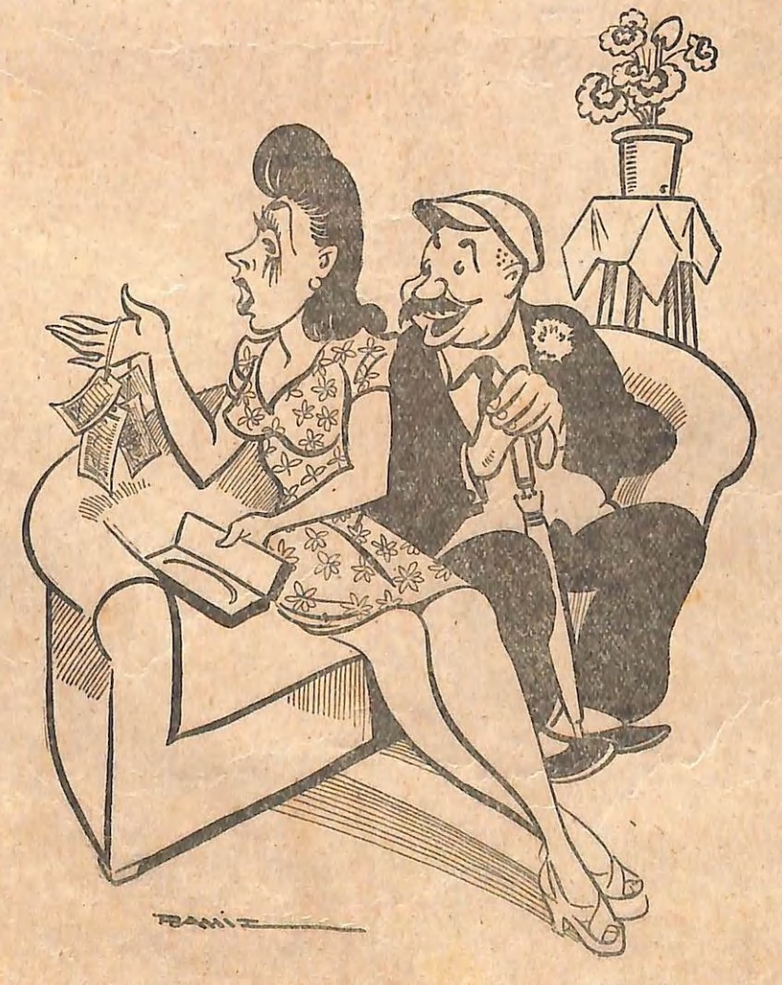

— Gözelim, altın düşücek dediler, ben de onun yerine boynuna takasın diye kâğıt beşibirlikler getirdim, nasıl eyi yaptım mı ?!

Aranan kayıp

Yaşlı hanım, genç ve güzel hizmetçisinin kendi yatak odasında dolaştığını, yere garip hareketler yaparak iğildiğini gördü, sordu:

— Ne yapıyorsun kızım? Tozları almak istiyorsan vazgeç ben biraz evvel almıştım.

Hizmetçi biraz sıkıldı:

— Hayır efendim, dedi. Dudak rujum kayboldu da onu arıyorum!

Yaşlı hanım:

— Onu da arama, dedi, bulamazsın. Ben biraz evvel dudak rujunu beyefendinin yanağında görmüştüm!

Gene insaflıymış

Bir kadın mahkemede kocasından ayrılmak istediğini söyleyor ve şu şekilde şikâyette bulunuyordu:

— Kocam hipnotizmacıdır, efendim. Beni hipnotize etti: Kırk kere: «Sen kanaryasın,» dedi ve beni hakikaten kanarya olduğuma inandırdı. Ogün bugündür sabah, öğle, akşam, önüme bir avuç kuş yemi atıyor. Açlıktan canım çıktı. Ben bu zalim adamı artık istemiyorum.

Hâkim kadının kocasına döndü:

— Siz ne diyorsunuz?

Adam kendisini müdafaa etti:

— Karımın söylediklerini kabul edivorum, fakat bunun bir suç teşkil edeceğini sanmıyorum. Eğer zalim bir adam olsaydım karımı serçe olduğuna inandırır ve kendi yiyeceğini kendisi aramaya mecbur ederdim.

Yanlışlık var

Reşad Ekrem Koçu her gece cebindeki bütün parayı meyhanede bırakıp çıkmaya alışmıştı. Bir akşam hesabı gördükten sonra baktı: Cebinde 87 kuruş 30 para kalmış.

Hemen garsonu çağırdı:

— Bana bak, Apostol, dedi, hesapta bir yanlışlık olacak: Cebimde para kaldı...

Kazanılan Vasıf

Büyükdere Meyva Islâh istasyonu müdürü bay İbrahim işinin hakikaten ehli, değerli bir ziraatcımızdır. Birgün Meyva Islâh istasyonunu gezmeğe gelen misafirlerini ağırlayor, onlara iki tanesi bir kilo gelen şeftalileri, salkımı kiloyu geçen üzümleri gösteriyordu. Bahçede gezerlerken dikkat etti: Bir hademe, ne tarafa gidilse hep misafirlerin önünden yürüyor. Bu terbiyesizliğe kızdı:

— Develerin önünden kim gider?

Diye sordu. Hademe bozuldu, bu sefer de mütemadiyen arkada kalmağa başladı. Bir ağaçtan birşey koparmak icabetse, mutlak onu çağırmak ve gelinceye kadar da dakikalarca beklemek icap ediyordu. Bir seferinde dayanamadı:

— Sanki, dedi. Geri kalmakla kazandığın vasıftan kurtuluyor musun?

Kirasız ev

İki boştagezer polis karakolunda sorguya çekiliyor:

— Nerede oturuyorsun?

— Nerede olursa..

— Ya sen?

— Onun üst katında.

Son Çare

Sabah fotoğrafhanesi sahibi İsmail İnsel, şöyle böyle tanıdığı bir adamın vesika fotoğrafını çekmişti. Aralarındaki kısa ahpaplığa hürmeten adamdan peşin para almamıştı. Fakat aradan aylar geçtiği halde adam bir türlü gelmiyor, vesika fotoğraflarını almıyordu. Nihayet bir gün karşılaştılar. Adam, mahcubiyetle ellerini oğuşturdu:

— Affedersiniz, dedi. Fotoğraflarımı almağa gelemedim. Amma yarın mutlaka uğrarım.

İsmail İnsel:

— Zahmet etmeyiniz, dedi. Ben onları, belki işlerine yarar diye emniyet müdürlüğüne gönderdim.

Adam hayret etti:

— Emniyet müdürlüğüne mi? orada ne yapacaklar?

— Belki sabıkalılar defterine yapıştırırlar!

Tercüme

(...) Meşhur bir İngiliz muharririnin meşhur bir eserini Türkçeye çevirmişti. Fakat (...) iyi İngilizce bilmediğinden kitabı yeryer atlamış, yanlış tercüme etmiş, hülâsa aslıyla olan her türlü alâka ve irtibatını kaybettirmişti.

Birgün radyomuzun başsipekeri Hikmet Münire rastgeldi, sordu:

— Nasıl tercüme ettiğim kitap?

Hikmet Münir pıposundan bir nefes çekti:

— Çok nefis, dedi. Yalnız geçen gün bir İngiliz dostum beni aradı. Tercüme ettiğim kitap için dedi ki: «Biz bundan yirmi sene evvel ölen bu muharririmizin böyle bir eseri olduğunu bilmiyorduk. Demek ki varmış. Sen şayet müterjimi tanıyorsan, tavassut et de müsaade etsin, kitabı Türkçesinden İngilizceye tercüme edelim!

Bir yanılma

(Ankara Palas)ın lokanta kısmı şefi Yorgo, çok sevimli ve nazik bir insandır. İsmi lâzım olmayan, Ankaranın tanınmış insanlarından biri, bir gün birkaç arkadaşına ziyafet verdi. Bir aralık Yorgoyu bir kenara çekti:

— Bu hesap kalsın da, dedi. Sonra veririm!

Yorgo hiç sesini çıkarmadı. Aradan aylar geçti, borç bir türlü verilmedi.

Geçen akşam, eski borçlu yine bir kaç arkadaşiyle beraber Ankara Palasta yemek yiyor, Yorgo da servis yapıyordu.

Borçlunun arkadaşı:

— Fakat, dedi. Ev sahibine para vermek lâzım, yoksa.

Borçlu bir el hareketi yaptı.

— O, dedi. Benden ancak ahirette para alabilir!

Bu sözleri istemeden dinleyen Yorgo:

— Aman beyefendi, dedi. Dikkat ediniz, müddet tayin ediyorsunuz.

İmtiyaz Sahibi
ve Neşriyat Müdürü: M. N. ÜYKEN
Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

Mal da mal

Sıska Dayı — Karıcığım, neden sıkı sıkı elimden tuttun?
Tombul Teyze — Mallar düşecek diyorlar, seni kurtarmak için!

T.T POSTASI

Elazığ: İÇ

S— Tombul Teyzeciğim, halleriniz ne kadar güzel, ne kadar gönül alıcı. Acaba hakikaten o kadar güzel misiniz. Yoksa üstad Ramiz'in mehareti mi sizi güzel

Pendik: N. Taşkıran

S— Benim güzel Teyzeciğim, Sıska Dayı ile nerede, ne zaman ve nasıl anlaşarak evlendiniz? Kaç kilosunuz?

C— Bunun cevabını eski sayılarda vermiştim. İstanbul'un en samimi bir toplantı yerinde: tramvayda tan-ş-